

Ми Україна Війна (Частина 10)

Анатолій Клименко

Вітаю шановну громаду.

Питання війни і миру постало особливо гостро в останній час. Сам дуже хочу миру, але миру справедливого. На жаль, такий мир нам зараз не дадуть. Нас змушують поступитися ворогу, віддати частину своєї території, яка зараз окупована, а також з рядом інших принизливих і зрадницьких умов, які нам просто не озвучують.

Практично всі блогери і більшість наших експертів схилиються до такого "миру". Апелюють тим, що ворог ресурсно переважає, має ядерну зброю, має підтримку..

Є ще один суттєвий нюанс, — неукраїнська влада в Україні зашкварилась по повній. З'явилися докази масових розкрадань на вищих щаблях влади. Утворилася мафія недоторканих, у яких зосереджена вся влада, разом з силовиками і правоохоронцями. Вони знищують країну, і тягнуть нас до поразки у війні.

Зараз стало очевидним і для всього світу, що з нашим керівництвом говорити про перемогу України дуже важко, бо ця наша внутрішня мерзота сама тягне нас у прірву.

Ті хто хоче швидшого підписання миру, той же Трамп чи частина європейців, змусять наших "слуг" піти на компроміси, на не вигідні для нас умови, що їх зовсім не хвилює і не засмучує, — вони і самі тягнуть з України останні жили. Після їхніх зашкварів, вони підуть на любі домовленості з сильними світу цього аби виторгувати для себе безпеку, і щоб уникнути покарання.

За всі більше як тридцять років нашої умовної незалежності, ми залишалися в тісних обіймах "старшого брата" і партійно-олігархічної номенклатури, вся верхівка влади була промосковська і діяла по указкам кремля. За всі ці роки, при всіх наших президентах, нас планово і цілеспрямовано ослаблювали і роззброювали. Знищували наш промисловий і оборонний потенціал, скорочували армію і її фінансування, закривали чи заморожували оборонні програми. На початок великої війни ми вже були босі і голі.

Війна не прийшла до нас зненацька, до неї готувались, і підводили нас до неї наші вороги. Наш (але не наш) Сонцесейний, коли вже було відомо про напад, забрав гроші з оборонки, пустив все на дороги, по яким вороги рухалися як на параді. Провів розмінування Півдня і відведення військ. Країна стояла гола і боса і відкрита для всіх вітрів. В середині ж держави також готувались. Розповідали і божилися, що війни точно не буде, що не треба панікувати, все буде добре. Військові і розвідка – на варті миру. Це говорила влада своєму народу..

Тепер найголовніше, — що робити?

На моє особисте переконання, у нас є реальний шанс вибороти собі волю і перемогти чи принаймні примусити ворога припинити агресію.

Найпершою і важливою умовою, без якої подальші дії не будуть мати ніякого сенсу, це відсторонити від влади тих, хто нас привів до такого стану. Це стосується державників,

Верховної ради і силовиків. Створити Уряд чи Віче Національного Порятунку, куди вибрати дуже компетентних і порядних людей, справжніх патріотів. Це може бути два десятки людей, яким можна буде повністю довіряти, а також якийсь дорадчий і контролюючий орган чи органи. Реанімувати всю державну машину у нас немає часу через війну.

Ті на кого є компромат, мають бути ізольовані і в подальшому понести суворе покарання за умовами воєнного часу. Якщо такого не зробити, то позитивні зрушення не зможуть відбутися по законам життя – буття і за логікою справедливості.

Якщо так зробити і почати рухатися у правильному напрямку, європейці точно почнуть нам допомагати в повну силу. Бо по законам жанру, ніяка сама сильна і демократичне країна не буде втручатися у справи іншої держави і захищати її, якщо сам народ в цій стражденній країні ще не прокинувся і не робить рішучих кроків до зміни ситуації на краще. Там де є жива народна сила, там буде і правда і справедливість. Ніхто за нас не зробить нашу роботу. Ніхто на блюдечку не принесе нам повагу і справедливість.

І останнє, але дуже важливе. Кажуть, що слабша держава не може перемогти сильнішу. За логікою так і є. Але в житті ми бачимо інші приклади. Візьміть війну в'єтнамців з американцями чи війну афганського народу з Радянським Союзом. Народ переміг потужного ворога, не маючи у себе ні потужної економіки і промисловості ні озброєння. Окрім того, ворогу важче воювати на чужій землі, виступаючи загарбником і агресором. У них немає свого прямого інтересу. Тай правда не на їхньому боці. Як би нам не було важко, ми захищаємо свою землю і своїх близьких. Ми стоїмо на своїй землі, і відстоюємо право жити на ній. У нас немає іншого вибору.

Не манкуртами й злими серцями,
Не хоругвами з низьким поклоном,
Не живими тупими мерцями,
А гарячим і праведним словом.

А правдивим і чесним словом,
Що до дії веде ходою.
А у блискавці з гучним громом,
Я прошу тебе будь зі мною.

Будь зі мною, народе змучений.
Будь зі мною, народе – праведник.
По руках і ногах скручений,
По серцях і душі – Богоставленик!

Тобі болю додати треба.
Тобі крові пустили замало.

І яка в тобі є ще потреба,
Щоб тобі зрозуміло стало.

Якщо зігнутись перед ворогом,
То радості в тобі не буде.
І мир, отриманий із соромом,
Твій біль у серці не остуде.
02.12.2025